15/06/2021

Ποιός θα λύσει το δημογραφικό πρόβλημα της Χώρας;

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κισάμου και Σελίνου

Του Μητροπολίτου Κισάμου και Σελίνου κ. Αμφιλοχίου

«..Ο μόνος δρόμος δεν είναι οι Ελληνίδες να γεννάνε από 5 παιδιά, δεν πρόκειται να γίνει αυτό. Και καλώς δεν θα γίνει γιατί υπάρχουν και άλλα πράγματα στην ζωή, αλλά η ενσωμάτωση... ενός δυναμικού, ανθρώπινου δυναμικού, που έρχεται από τους πρόσφυγες και μετανάστες. Αυτό αν δεν το καταλάβουνε και συνεχίσουν αυτήν την πολιτική, δεν έχει νόημα να κλαίνε μετά για το δημογραφικό πρόβλημα της Χώρας», δηλώνει κορυφαίο στέλεχος και μέλος του Πολιτικού Συμβουλίου κόμματος εξουσίας, χαρακτηρίζοντας «εθνικιστές» και «περίεργους» όσους δεν υιοθετούν και δεν ασπάζονται την άποψη αυτή!

Ο λόγος και πάλι για το μείζον, ως τελικώς εξελίσσεται και σύμφωνα με τις στατιστικές, πρόβλημα της Χώρας, το δημογραφικό, που τείνει να γίνει Εθνικό πρόβλημα. Αυτό, τουλάχιστον, δείχνει η νέα έρευνα της «διαΝΕΟσις», η οποία μελετά το δημογραφικό πρόβλημα της Πατρίδας μας. Σύμφωνα με την έρευνα

αυτή:

1. Το 2050 ο πληθυσμός της χώρας υπολογίζεται ανάμεσα στα **10** εκατομμύρια (σύμφωνα με το πιο αισιόδοξο σενάριο) και τα 8,3 εκατομμύρια (στο πιο απαισιόδοξο). **2.** Η ελάττωση του πληθυσμού θα κυμανθεί από περίπου 800 χιλιάδες μέχρι 2,5 εκατομμύρια άτομα. **3.** Ο πληθυσμός των παιδιών σχολικής ηλικίας (από 3 μέχρι 17 ετών) θα μειωθεί από 1,6 εκ. σήμερα σε 1,4 εκ. (αισιόδοξο σενάριο) έως 1 εκ. (απαισιόδοξο σενάριο) το 2050. **4.** Ο εν δυνάμει οικονομικά ενεργός πληθυσμός (δηλαδή όλοι οι πολίτες ηλικίας 20-69 ετών που δυνητικά θα μπορούσαν να δουλέψουν) θα μειωθεί από 7 εκ. σε 4,8-5,5 εκ. το 2015. «Για πρώτη φορά μεταπολεμικά ο πληθυσμός της Ελλάδας μειώνεται», καταλήγει η έρευνα.

Θεωρητικά αλλά και πρακτικά ενώπιον ενός προβλήματος ζητούνται λύσεις. Ενώπιον δε ενός μείζονος για το μέλλον μιας Χώρας προβλήματος, όπως είναι το δημογραφικό, εις ό,τι αφορά την Πατρίδα μας οι λύσεις που θα πρέπει να εξευρεθούν χρειάζεται, πιστεύουμε, να είναι τέτοιες που να διασφαλίζουν όχι απλώς την διαιώνιση του είδους, αλλά την συνέχιση της ιδιοπροσωπείας και της ταυτότητας της Χώρας. Με άλλα λόγια θα πρέπει να υπάρξουν οι πολιτικές εκείνες που θα δίνουν κίνητρα και ευκαιρίες δημιουργίας νέων οικογενειών και διευκολύνσεις στις οικογένειες που επιθυμούν την απόκτηση παιδιών. Η γέννηση δηλ. ενός παιδιού να γίνεται πηγή και αιτία χαράς και όχι άγχους και αγωνίας για την κάλυψη των εξόδων του.

Διερωτώμαι: Εάν οι Ελληνίδες «καλώς» δεν γίνονται μητέρες, σύμφωνα με την παραπάνω άποψη, και εάν: «Η Ελλάδα χρειάζεται 1 εκατομμύριο μετανάστες για να λύσει το δημογραφικό», σύμφωνα με την άποψη καθηγητή Πανεπιστημίου του ιδίου ιδεολογικά χώρου, καθώς: «πατριωτισμός είναι να προσβλέπεις το μέλλον της Χώρας και να το ετοιμάζεις», σύμφωνα με τον ίδιο καθηγητή, τότε αυτή η Χώρα μήπως θα πρέπει να αναζητήσει και άλλη ονομασία και ταυτότητα γιατί σαφώς και δεν θα είναι «ΕΛΛΑΔΑ»;

Μήπως ξεχνούν όλοι αυτοί που υπερασπίζονται τον αφελληνισμό της Χώρας πως οι Έλληνες δεν είμαστε πληθυσμός αλλά Έθνος και πως η Χώρα δεν είναι χώρος, αλλά Πατρίδα, όπως σωστά ειπώθηκε; Πως είναι χρέος της Πολιτείας να διασφαλίσει σε αυτή την Πατρίδα ένα «κοινό τόπο» και όχι να την οδηγήσει στον αφελληνισμό; Πως ο τόπος αυτός δεν μπορεί άλλος από τον «τόπο» των αξιών, των πιστεύω και των ιδανικών που γέννησαν, έθρεψαν και άνδρωσαν αυτό το Έθνος; Πως η επέτειος των 200 ετών από την Εθνική Παλιγγενεσία καλεί όλους μας σε αναστοχασμό του χρέους και της ευθύνης; Είναι δυνατόν να υιοθετούμε τόσο άκριτα και αβασάνιστα την θεωρία ότι «το μεταναστευτικό θα λύσει το δημογραφικό»;

Σαφώς και στην Χώρα που γέννησε την φιλοξενία και τον πολιτισμό ο «ξένος» γίνεται δικός και αδελφός. Διαχρονικά δε ο Έλληνας έχει αποδείξει τον σεβασμό, την αποδοχή, και την αλληλεγγύη του στην διαφορετικότητα και τον «άλλο». Αυτός είναι ο πολιτισμός μας. Και δόξα τω Θεώ! Όμως στην περίπτωση αυτή η.. «λύση» που προτείνεται για να «λύσει» το δημογραφικό, εφόσον υιοθετηθεί, θα σημάνει και το τέλος του Ελληνισμού στην Ελλάδα. «Ζούμε επιφαινόμενα του Ελληνισμού»; διερωτήθηκε προσφάτως γνωστός διανοούμενος. Εάν, διερωτώμεθα εμείς, είναι «εθνικιστές» και «περίεργοι» όσοι αγωνιούν για το μέλλον της Πατρίδας τους και επιθυμούν σε αυτή την Πατρίδα οι μελλοντικές γενιές να είναι συνεχιστές της ιστορίας, της παράδοσης, της ιδιοπροσωπείας και της ταυτότητας του Έθνους, τότε πως ονομάζονται εκείνοι που θεωρούν ως «πατριωτισμό» τον αφανισμό του Έθνους; Εάν, τέλος, θεωρούμε τους μετανάστες και τους πρόσφυγες «αναπαραγωγικές μηχανές» και «λύση» του δημογραφικού μας προβλήματος, τότε πόσο πραγματικό και ουσιαστικό είναι το ενδιαφέρον μας για το πρόβλημα τους και τα πρόσωπα τους;